

Lyngen Menighetsblad

Nr. 5-6

Mai—Juni 1954

13. årgang

Han er vår fred.

Vi har nylig feiret påsken, vår store kirkefest som rummer i seg livets største motsetninger: lys og mørke, kjærlighet og hat, liv og død.

I langfredagens drama samler de livs-nedbrytende krefter og all ondskapens hær seg til kamp mot livets Herre, dømmer ham til døden og korsfester ham. Påskemorgen står han opp av graven som seierherre over synd og død og satans herredømme.

Han oppsøker disippelflokken som svik-tet ham og nu pines av uvisshet, anger og frykt. Han ber tvileren Tomas stikke fingeren i naglegapet i hans hender og legge sin hånd i såret i hans side og hjelper ham ut av tvilens mørke. Han innleder en fortrolig samtale med fornekten Peter og gir ham anledning til en trefoldig bekjennelse av sin kjærlighet til Jesus. — Den venneflokk, som sov da Jesus kjempet sin bitre sjelekamp i Getsemane og som flyktet i redsel da hans fiender grep ham, gir han nytt mot og ny kraft. I samvær med ham senker freden seg ned i de opprevne, fredløse sinn. „Fred være med eder“, sier han og sender dem ut i en ond og gudfientlig verden for å vitne om ham.

Han har forandret deres svakhet til styrke og deres usikkerhet og tvil til klippefast tro. De levet i et innerlig åndssamfund med den korsfestede og oppstandne frelser, derfor stillet de seg helt i hans tjeneste, uten tanke på seg selv. De fulgte ham som var gått foran dem gjennom lidelsen, og takket Gud som aktet dem verdige til å lide for Kristi navns skyld. De eiet den fred som verden ikke kunne gi, og heller ikke kunne ta fra dem, hjertets fred med Gud.

I vår opplyste tid, da livet på så mange måter er lett å leve, er det så mange fredløse mennesker, som sukker i angst og viljeløst drives frem uten å ane hvor veien ender. Sorg og savn, sykdom og død er stasjoner på veien. Men innerst inn lengter menneskehjertet etter fred og trygghet fred med seg selv, fred mellom menneskene, men først og fremst fred med Gud.

Midt i verdens kaos står den korsfestede og oppstandne frelser og rekker sine sårmerkede hender ut mot den lidende menneskeslekt og sier: „Min fred gir jeg eder“! Så stans da og hør på ham, du fredløse sjel. Han, som ga avkall på himlens her-

lighet og gikk inn i den falne menneskeslekt, tok slektens synd på seg og led og døde for å frelse oss fra syndens og dødens herredømme. *Han er vår fred.*

Gud hjelpe oss til hver dag å åpne hjertet for ham så vi kan eie hans fred!

Herre Jesus, høyr, me bed her med

sukkar såre:
kom og lys din sæle fred inn i hjarto våre!
Lat ditt ord så varmt og mildt ned i

hugen dale,
gjera hjarta lognt og stilt, våre sorger svale!

Hans Høyduhl.

Prekenliste.

Sdg. 20. juni: Birtavarre v/ kallskapellanen. Årlig jordfesting.

Sdg. 27. juni: Kåfjord v/ kallskap.

Sdg. 4. juli: Manndalen v/ kallskapell. Årlig jordfesting.

Sdg. 11. juli: Kåfjord. Konfirmasjon. Oftring til konfirmanttestamenter.

Sdg. 18. juli: Lyngen v/ kallskap.

Sdg. 25. juli: Storfjord v/ soknepr. — Ullsfjord v/ kallskap. Stevne for Indremisjonen. Offer.

Sdg. 1. aug.: Lakselvbukt v/ soknepr. Årlig jordfesting. Dåp — Djupvik v/ kallskap. Årlig jordfesting.

Sdg. 8 aug.: Lyngen v/ biskop Skar. — Ullsfjord. Årlig jordfesting.

Sdg. 15. aug.: Skibotn v/ soknep. Årlig jordfesting. — Kåfjord v/ kallskap.

Sdg. 22. aug.: Sørstrømmen v/ soknepr. — Storfjord v/ kallskap.

Sdg. 29. aug.: Lyngen v/ soknepr. — Signaldalen v/ kallskap.

Sdg. 5. sept.: Lakselvbukt v/ soknepr. — Skibotn v/ kallskap.

Sdg. 12. sept.: Ullsfjord v/ soknepr. — Storfjord v/ kallskap. Konfirmasjon. Oftring til konfirmanttestamenter. — Kl. 16: Breivik-eidet. Årlig jordfesting.

Sdg. 19. sept.: Lyngen v/ soknepr. — Birtavarre v/ kallskap.

Sdg. 26. sept.: Mandalen v/ soknepr. — Kåfjord v/ kallskap.

Sdg. 3. okt.: Elvevold v/ soknepresten. Djupvik v/ kallskap.

Sdg. 10. okt.: Ullsfjord v/ soknepr. — Lyngen v/ kallskap.

Konfirmantskolen

for Kåfjord begynner mandag 14. juni kl. 11. Både gutter og piker møter. De tar med bøkene som de har brukt i kristendoms-kunnskap i folkeskolen, dessuten Bibel eller Nytestamente og salmebok.

Det blir overhøring og dåp 10. juli kl. 16.

Konfirmantskolen for Storfjord tar til mandag 16. august kl. 11. Det samme som er sagt ovenfor om konfirmantene i Kåfjord gjelder også Storfjord — De som ikke er døpt i prestegjeldet, må ha med seg dåpsattest. Det blir overhøring og dåp 11. september kl. 15.

Søndag 25. juli har Indremisjonen stevne i Ullsfjord kirke. Kallskapellanen deltar. Det blir oftring til indremisjonens arbeide.

Soknepresten har feriepermisjon i tiden 15. juni til 24. juli.

Kallskapellanen er vikar.

Prost Høydahl, Finnsnes, vikarierte for kallskap. til 10. mai d. å. Vi takker Høydahl for den tiden han var her og ønsker ham velkommen tilbake om han skulle få lyst til å besøke oss.

Han er hjertelig velkommen.

Vi minner om kontingenten. Det er ofte vanskelig med å få endene til å møtes.

Vil du hjelpe oss, så gi bladet en gave, stor eller liten mottas med takk.

Vi minner om —

at de som utfører hjemmedåp, snarest bør melde fra til soknepresten eller kallskapellanen for Kåfjords vedkommende med fullstendige opplysninger om barnets navn, dåpsdatum, foreldrenes navn og navn på 2 vitner og deres stilling. Samtidig takker vi dem som har vært påpasselig.

Vi minner også om at foreldre, så snart de er blitt enige om sin nyfødtes navn, bør melde til presten hva barnet skal hete, selv om dåpen skal foregå senere.

Det hender av og til at vi får til attestasjon søknader om barnetrygd eller krav om fødselsattest for barn hvis eksistens vi ikke har anelse om. Man bør ikke søke om barnetrygd før barnet er anmeldt til fødselsregisteret. I de tilfeller jordmor ikke er til stede, er det alltid foreldrenes plikt å anmelde fødselen til registerføreren, d. v. s. soknepresten eller kallskapellanen, innen en måned.

Konfirmanter i Lyngen kirke 13. juni.

1. Arnold Pedersen, Karnes.
2. Arnfinn Odd Olsen, Karnes.
3. Alf Gunvald Hansen, Pollen.
4. Arvid Johannes Langård, Kvalvik.
5. Asbjørn Sletland, Pollen.
6. Alv Oddvar Borck, Kvalvik.
7. Hermod Brynjulfsen, Ullsnes.
8. Hermod Ingolf Hansen, Elvebakken.
9. Harald Haugen, Bensnes.
10. Hans Anton Eriksen, Karnes.
11. Ingvald Bjørn, Jensvold.
12. Ivar Bernhard Borch, Kvalvik.
13. Jarle Odd Bruvold, Rasteby.
14. Johannes Paul Andersen, Kjosén.
15. Konrad Nore Eriksen, Heimstad.
16. Konrad Magnus Borch, Koppangen.
17. Ludvik Johannes Fjelltun, Kvalvik.
18. Leif Herold Åsli, Fastdalen.
19. Leif Asbjørn Hansen, Skinnelv.
20. Magnus Gudvar Volden, Kvalvik.
21. Magne Åsmund Karlsen, Rasteby.
22. Ole Jostein Hamnvik, Furuflaten.
23. Per Edgar Opphaug, Fastdalen.

24. Roald Simonsen, Drabeng.
25. Sigmund Inge Eriksen, Heimstad.
26. Steinar Ringbakken, Furuflaten.
27. Steinar Anbjørn Jarle Brynjulfsen, Ullsnesvik.
28. Torvald Pedersen, Karnes.
29. Trond Opphaug, Jøvik.
30. Torbjørn Eivind Karlsen, Rasteby.
31. Thor Wlater Øvergård, Mellemjord.
32. Åge Ingvald Kristiansen, Steindalen.
1. Aud Henriksen, Jøvik.
2. Aslaug Ingeborg Pedersen, Oksvik.
3. Anbjørg Helene Johansen, Furuflaten.
4. Asbjørg Marie Storsteinnes, Storsteinnes.
5. Amanda Elise Olsen, Skibotn.
6. Else Asbjør Eriksen, Skinnelv.
7. Else Pedersen, Skibotn.
8. Eldbjørg Marie Johansen, Skarmunken.
9. Ester Kari Brynildsen, Jegervatn.
10. Gerda Amanda Larsen, Pollen.
11. Hansine Cecelie Hansen, Nyrud.
12. Ingebjørg Marie Bjørkli, Fastdalen.
13. Irene Karoline Jensen, Oksvik.
14. Jenny Elise Karlsen, Ørnes.
15. Jorunn Ingvarda Lyngmo, Kvalvik.
16. Kari Ribe, Jegervatn.
17. Liv Halfrid Bjørklund, Tamokdal.
18. Lilly Jermine Johansen, Rasteby.
19. Margareth Cecelie Hamnvik, Furuflaten.
20. Nora Kristine Hansen, Koppangen.
21. Reidun Elise Mortensen, Bensnes.
22. Rakel Anlaug Rasmussen, Sommerseth.
23. Sidsel Sørheim, Skjervøy.
24. Sofie Johanne Johnsen, Lyngseidet.
25. Solbjørg Helene Samuelsen, Pollen.
26. Synnøve Elise Johansen, Furuflaten.
27. Solveig Asbjørg Karlsen, Furuflaten.
28. Vally Ingebjørg Grønnbakk, Kvalvik.
29. Åsveig Norlaug Pedersen, Rasteby.

Fader, Sønn og Hellig Ånd,
Gi mitt forsett overhånd!
Hold meg ved din nådes makt
Alltid fast i dåpens pakt!
Så skal jeg o kjærlighet,
Du mitt liv, min salighet,
Love deg i evighet!

Kirkens Nødhjelp

Kirkegt. 5, Oslo.

Til

Menighetsrådene i Den norske kirke.

Tidens nød er umålelig. Ennå 9 år etter krigen hungier, lider, lengter og sørger millioner av mennesker som følge av den rystelse som gikk over landene under annen verdenskrig. På samme vis har kjennskapet til denne nød vakt til live en stor-slått hjelpetrang hos dem som kom fra det med friheten og økonomien noenlunde i behold. Især har hjelpetiltakene vært mange i U. S. A. Men også vi her i nord har prøvd å være med på forskjellig vis. Blant de forskjellige hjelpeorganisasjoner som har vært og er i virksomhet, skal her nevnes Kirkens Nødhjelp. Den prøver å ta seg av så vel den timelige som den åndelige nød. Og bare den som ved selvsyn har fått anledning til å få et gløtt inn i tilstandene slik som de for tiden er i Europa, kan gjøre seg et begrep om i hvor høy grad hjelpen er påkrevd. På det materielle område er alt som kan sendes til østsonen, kjærkomment. Det være seg mat, tran, klær eller sko. Det er anledning til gjennom Kirkens Nødhjelp, Kirkegt. 5, Oslo å få oppgitt privatpersoner som det vil være selebot å hjelpe i kampen for å holde seg oppe, eller gavepakker kan sendes til kontoret, som ekspederer dem videre til den store hjelpeorganisasjon, Hilfswerk i Berlin.

Men ikke mindre viktig er det at det kan ytes åndelig hjelp.

Ved en konferanse som holdtes i begynnelsen av mars i Berlin, hadde en del nordmenn høve til å møtes med prester og religionslærere fra østsonen. Møtets motto var: Vårt håp for den ytterste dag og for morgendagen. Det kunne ikke ha vært mer velvalgt. Det disse mennesker trenger er å få en håpets stråle kastet inn i deres ellers så håpløse tilværelse. Det å vite at der er folk utenfor sperringen som tenker kjærlig på dem, som ber for dem, og som er villig til å rekke dem en hjelpende hånd, har mer å si enn noen vil tro.

Derfor vil jeg be om at menighetsråd-

ene fremdeles slutter opp også om dette arbeid, og gjør hva de kan for at Kirkens Nødhjelp kan få fortsette sitt arbeid til gagn og velsignelse for de ulykkelige og hjemløse. Dersom alle gir litt, blir det meget tilsammen lagt.

Hver gave teller!

Hans Høeg.

Den Norske Israelsmisjon

Osterhausgt. 3, Oslo.

Kristen innsats for Israel i 110 år.

Den Norske Israelsmisjon har nå i 110 år arbeidet for Israels frelse. Stiftelsen fant sted i Stavanger 12. juni 1844. — 100-års jubileet inntraff under krigen, og kunne ikke bli feiret som man ønsket på grunn av tyskernes restriksjoner og jødeforfølgelsen som også fant sted i vårt land. Landstyret for Den Norske Israelsmisjon ønsker derfor å markere denne milepel i misjonens historie og ber landets prester og menigheter ved en av gudstjenestene å minnes misjonsgjerningen som utføres blant Guds gamle paktes-folk.

Israel.

Men den store omveltning som har skjedd i vår generasjon, har også frembrakt en ny situasjon. Det er først den begivenhet at det gamle Israels land er blitt Israels nye land, og at en stor del av det spredte folk er vendt tilbake. De ytre begivenheter med statsdannelsen, frihetskrigen er vel kjent. Gjennom alt dette har Gud tilrettelagt en ny tidsepoke både for jødene og for den kristne misjon. Og i dag er spørsmålet

Israel og kirken

blitt brennende aktuelt. Hva har kirken å si Israel i denne situasjon? For storparten av de hjemvendte jøder er fremtidshåpet og troen enda knyttet bare til den politiske frigjørelse og det nasjonale håp (Sionismen). Det er forståelig. Men under

de harde kår som de hjemvendte jøder må leve og arbeide under, er det mange som begynner å spørre: Hva er det egentlig vi bygger vår framtid på, — er det nok bare med et nasjonalt håp? Nettopp her er det kirken har et budskap å bringe, og som må bringes til det folk som enda famler i blinde. Og budskapet er ganske enkelt dette: Guds løfter til Israel gjelder noe mer og langt rikere enn bare en nasjonal fornyelse. Der er håp for Israel, og dette er klart uttrykt i Guds ord: Jesus Kristus Messias. „Så mange som Guds løfter er i *Ham* har de sitt ja og amen.“ Det er i Jesus Messias alt det brudte kan gjenforenes og folket igjen finne inn til Gud. Det er Han som er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten gjennom Ham.

Israelsmisjonen er kirkens røst til Israel om dette herlige budskap. Det gjelder i dag at denne røst kan bli sterk og klar.

Derfor må hele vår norske kirke og alt vårt kristenfolk være med. Vi må nå hjelpe Israel til, ikke nå igjen å bygge sitt hus på sand, men på ham som engang ble forkastet av bygningsmennene og som er blitt hovedhjørnesteinen Jesus Kristus, den eneste grunn som holder også for det nye Israel.

Vi gjengir noe av det biskop Johannes Smemo uttalte om kirken og Israel ved en tidligere anledning: „Israelsmisjonen er den kristne menighets første kjærlighetsplikt, den umiddelbare gjenkjærlighet til ham som lot seg føde som barn av Israel, og som elsket sitt folk inntil tårer og blod. Den som rører ved Israel, rører ved Guds øyestenen. Den som elsker det til frelse, gleder hans hjerte. Derfor blir jødemisjonen en prøvesten på misjonssinnets ekthet og varme.“

Israelsmisjonen har i dag en god inn- gang i Israel, idet vi etter at alle misjonærene ble overflyttet til staten Israel for 5 år siden, har hatt en menighet av kristne jøder i Det Hellige Land som det ikke har vært maken til siden de første kristentider. En del av disse er omvendte jøder fra våre menigheter på de gamle felter i Øst-Europa som har innvandret til Israel. En del er nye som nå er kommet til. Og det legges stadig nye til menigheten. Det er et stort under i Israel at dette har kunnet skje, og at det i dag utføres et regulert kristent menighetsarbeid ved vår stasjon i Haifa. Vi har likedan en stor flokk troende jøder i Tel-Aviv, som regelmessig samles til bibeltimer. Ellers strekker virksomheten seg over hele landet med mange kontakter. Høydepunktet er samlingen til gudstjenesten hver sabbat formiddag, videre bibeltimer og møter regelmessig, arbeid blant menn, kvinner, ungdom og barn, husbesøk, undervisning, menighetspleie osv.

Vi opplever i misjonsarbeidet i Det Hellige Land i dag oppfyllelse av løftene om en åndelig oppvåkning innen Israel, og svar på Kirkens bønn om at Gud vil „åpne troens dør for — Israels folk“.

Konfirmantkappene er populære.

Anskaffelse av spesielle kapper til konfirmantene er blitt et populært tiltak i en rekke menigheter. Tiltaket er tatt opp for å motvirke at konfirmasjonen skal bli en art økonomisk konkurranse i klesveien, som den har hatt tendens til å bli. Med disse kappene blir alle konfirmanter stilt likt. Og familien kan stå fritt med hensyn til anskaffelse av nye klær til konfirmanten.

Kunne man også komme bort fra at konfirmasjonen ble altfor storstilt i retning av mat og selskaper — for ikke å tale om alkohol som burde være bannlyst fra ethvert konfirmasjonsselskap, var meget vundet for å gjøre konfirmasjonen til den verdige og rent åndelige fest som den skal være.

Ha passet klart!

En mann som reiste i Alpene i Sveits ble en dag stanset av passkontrollen som forlangte å få se passet hans.

„Jeg har det ikke på meg“, sa han. „Men jeg heter Dorè“.

„Bevis det“, sa betjenten. Han kjente navnet, men tvilte på om mannen var den han ga seg ut for.

Dorè tok et stykke papir av mappen sin og tegnet et øyeblikksbilde av noen bønder som arbeidet i nærheten. Og han gjorde slik at betjenten sa:

„Godt, De er Dorè“.

Vi sier vi er kristne. Verden har rett til å si: Bevis det. Lever vi i samfunn med Kristus, må også vårt liv være preget av ham.

Churchill, Eisenhower og Clemenceau om kristendommen.

Da statsminister Sir Winston Churchill besøkte vårt land for endel år siden nyttet han leiligheten til i en av sine taler (i Universitetets Aula) å markere sin høye vurdering av kristendommen som et folks viktigste åndelige grunnlag. Ingen ting kommer opp mot den kristne etikk som ledestjerne for folkenes framtid.

Nylig innledet president Eisenhower en spesiell radio og fjernsynssending viet veteranorganisasjonen, der han sterkt understreket den kristne trøstverdi, — som „den sikreste styrke og største reserve“ Amerika har. På slagmarken lærte vi som soldater en stor sannhet, nemlig at det ikke fins noen ateister i skyttergravene“

Den franske statsmann Georges Clemenceau var ateist og fritenker. Kort før sin død i 1929 skrev han til sin venn, Gustav Herve: „Kjære venn! — Jeg forlater snart denne verden. Du vet at jeg i hele mitt liv har drevet gjøn med religionen, og det samme gjør hele min republikanske samtid. Jeg er nå blitt overbevist om at det er umulig å bygge en samfunnsordning på vantro. Var jeg før kommet til denne innsikt, skulle jeg uten frykt for hån ha trådt

i bresjen for den, slik som du gjør. Jeg gir deg fullmakt til å offentliggjøre mitt testamente til lærdom for neste generasjon.“

Alle kan preke!

— ved å gå i kirken.

Det står ikke klart og forpliktende nok for alle kristne at kirkens søndagsgudstjeneste har vært og er og forblir det kirkens samlingspunkt som den selv normalt skal leve av, og som all verden ser hen til som den stadige anskueliggjøring av kirkens liv og budskap. Elendig kirkesøkning er en permanent demonstrasjon av kirkens egen elendighet. Fylte kirker er et uopphørlig vitnesbyrd om at kirken har noe å by som betyr menneskers liv og kraft og glede. Kirkegjestene er kirkens egentlige forkynnere.

Trolig er vi også på dette punktet på vei opp av bølgedalen igjen. Noen alminnelig „vekkelse“, slik som vi her trenger den, kan vi ennå ikke snakke om. Men mer enn de aller fleste aner, beror vår kirkes fremtid på hvordan denne saken utvikler seg videre. Det må gjentas inntil det virkelig blir innsett, at kristenfolkets første oppgave i dag ganske enkelt er å gå i kirke. Det er den preken de kan holde for folket, og som de skylder sitt folk. Den ekspansjon og det gjennombrudd av den kirkelige isolasjon som det med rette ropes på, kan ikke innledes annerledes enn ved kristenfolkets kraftige konsolidering om folkekirkens gudstjeneste.

(Biskop Smemo).

Ord om Luther.

„Vokt deg, søk ingen ny og tåpelig inn- gang til himlen, men se i troen hen til det sted hvor Ordet og sakramentene er. Styr din gang derhen hvor Ordet lyder og sakramentene forvaltes, og skriv der det navn: *Guds port*. Dette skje nu enten i kirken og menighetens forsamling eller i kammeret når vi trøster og oppreiser de syke eller når vi absolverer den som sitter til bords

med oss, der er himlens port som Kristus sier. Mat. 18, 20: Hvor to eller tre er forsamlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem. Der er Guds hus og himlens port over all verden, hvor kun Ordet og sakramentene læres purt og rent."

(Luthers fortolkning over 1. Mos. 28, 17, side 255, 2. bind.)

*

"Hvor to eller tre kommer sammen i Kristi navn, der bor Gud. Matt. 18, 20, ja når en taler med seg selv og betrakter Guds ord, da er Gud og englene derhos og virker og taler så at der står døren til himmelen åpen."

(Luthers fortolkning over 1. Mos. 28, 17, side 258, 2. bind.)

«Skolen for livet»

av

cand. theol. Sverre Eide.

Ungdomsskolene er særmerke for Norden. I Norge kalles de folkehøgskoler, fylkesskoler og ungdomsskoler, for å ta dem i den historiske rekkefølgen. I de øvrige nordiske land kalles de folkehøgskoler.

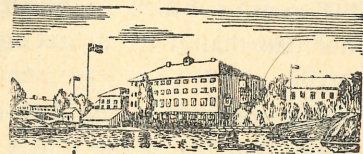
Folkehøgskolebevegelsen tok til i Danmark der den første skolen ble åpnet i 1844. Siden den tid er skole etter skole vokset fram. Blant de nyeste skudd på stammen er Risøy ungdomsskole for sjømenn. Den tok til i 1936 og flyttet i 1949 inn i nye lokaler. Bak skolen står Den norske sjømannsmisjon, Broderkretsen på havet og Arendals krets av indremisjonen.

Ungdomsskole vil være «skolen for livet». Uttrykket stammer fra den kjente danske prest og dikter Grundtvig, han som fikk idéen til denne spesielle skoleform. — Grundtvig så at det var et veldig behov for en skole nettopp i den tiden de våkner og søker livsorientering.

«Hvis solskin er for det sorte muld, er sand opplysning for muldets frende, langt mere verd end det røde guld det er sin Gud og sig selv at kende,»

sang de ved åpningen av «Grundtvigs højskole, Marienlyst, 1856. Denne sangstrofen angir grunnstenen for alt ungdomsskolens arbeid. For å kunne løse oppgaven har det alltid vært et nært samarbeid mellom skolene og menigheten. Den levende og aktive menighet har vært ungdomsskolens forutsetning.

Med reisingen av Risøy ungdomsskole for sjømenn har den over 100 år gamle skoleidé igjen vist seg å være levende og i stand til å vekke begeistring og kjærlighet. Tilslutningen og hjelpen har vært nesten utrolig stor. Vakker og imponerende ligger skolen ved skipsleia mellom Arendal og Risør. Hovedtyngden i husklyngden som utgjør skolen, danner det 4 etasjes skolebygget med lune, vennlige 2 mannsrom for elevene, foredragssal, bibliotek, gymnastikk-

sal og badstue, undervisningskjøkken, spisesal og dagligstue. Et stykke borte ligger et 3 etasjes verkstedbygg som rommer kabelgatt, navigasjonsrom, fileverksted, maskin-hall, smie og sveiseverksted. Her trives guttene om ettermiddagen når den teoretiske undervisningen er endt. — Ute på bryggene står livbåter oppsvingt i davidene. Rundt de to nybyggene grupperer kvitmalte lærerboliger, sjøhus og uthusbygningen seg, alle i sørlandsstil. Og som det siste og nyeste: den høgreiste, elegante hengebrua som forbinder øya med fastlandet. Om dagen skinner sola over hav, holmer og låge heier. Om natta feier lysflommen fra Lyngør fyr henover husveggene. Og i usikkert vær dirrer lufta av støtene fra tåkeluren og fyret. I slike omgivelser blir en minnet både om sjølivets lyse side og om dets alvor.

Er det så virkelig behov for en ungdomsskole for sjømenn? Spørsmålet må besvares med et ubetinget ja. Unggutten som reiser til sjøs i dag, må i langt høyere grad enn før stole på seg selv, og må selv kunne ta seg i vare. Av den grunn har denne skolen som ser den kristne karakter

som et menneskes største aktivum, sin dype livsrett.

Det er i dag et stadig økende krav om bedre almindannelse og mer fagkunnskap. For å imøtekomme dette kravet blir elevene delt inn i grupper etter modenhet og tidligere utdanning, slik at hver enkelt får høve til å nå lengst mulig. Elevene får også en del begynnerteori av rent faglig art både på dekk-, bysse- og maskinlinja.

Sjølivet har lett for å bli ensformig. Det kreves bevist innsats for å motvirke denne tendens. Derfor ønsker Risøy Ungdomsskole at unggutten som drar ut, må være våken for alt det verdifulle han har høve til å oppleve på sin ferd på de sju hav. Det er ikke den selvkloke eller egoistiske Per eller Pål som vinner prinsessa og det halve kongeriket. Det gjør den våkne og hjelpsomme Espen Askeladd. På ferden finner han mangt og meget som kommer til nytte.

De unge må vekkes for å få evnen til å søke etter det verdifulle i livet. Skolen søker å vekke gjennom undervisningen, og ikke minst gjennom hyggesamvær, møter, fester, foredrag, lysbilder og film. Disse friere samvær utgjør en meget viktig del av skolens liv. Unge menn som eier dette sinn som er „lysvågent for alt skønt og stort hernelen, men som de dybe længsler vel bekendt, kun fyldestgjort af glans fra evigheden“, er en lykke for vår sjømannstand og for vårt folk.

Risøy ungdomsskole for sjømenn, Norges eneste og Skandinavias største og mest moderne i sitt slag, ønsker ungdom fra hele landet velkommen.

Landsmøtet for bispedømmerådene blir et viktig kirkemøte.

Som kjent fikk kirken ikke noe kirkelig landsmøte gjennom den nye kirkeordning, og heller ikke noe kirkeråd.

Imidlertid ble det lovfestet et landsmøte for bispedømmerådene hvert fjerde år i valgperioden. De nyvalgte bispedømmerådene vil etter dette komme til å tre sam-

men til et landsmøte en gang i valgperioden, for første gang sannsynligvis om to år. Dette blir i realiteten et meget representativt møte, som i praksis meget langt på vei kan erstatte et større kirkelig landsmøte, hvis mulighetene blir nyttet ut.

Møtet vil komme til å bestå av samtlige biskoper (i egenskap av medlemmer i rådene), 9 prester og 27 legmenn, altså ialt 18 geistlige og 27 lege representanter. Og de må regne med at noen av våre beste og mest interesserte menn og kvinner i kirken velges inn i bispedømmerådene, vil man her få en ypperlig representasjon kirkelig sett.

Møtet vil kunne ta opp alle aktuelle spørsmål til drøfting, og vil kunne avgi uttalelser i viktige saker med sjelden tyngde.

Møtet måtte også kunne ta kirkelige initiativ hvor det trengtes. Det er derfor all grunn til å se fram til dette kirkemøtet med forventninger.

Hva med deg — ?

Ser vi en mann gå til naboens brønn atter vann, da regner vi med at hans egen brønn er tom. Og ser vi en kristen søke til verdens gledeskilder, da sier vi at han ikke lenger har glede av sin kristendom.

Det er likso umogleg å skilja gjerning frå tru som å skilja bran og ljøs frå elden.
Luther.

* * *

Trui gjer oss til kristne, med munnen vedkjenner me oss som kristne, livet stadfester om me er kristne, lidinga varar oss som kristne, døden kronar oss som kristne.

* * *

Den mørkeste himmelen har de klareste stjernene.

Redaktør: Sokneprest Rødberg.
Utgitt av menighetene i Lyngen prestegjeld

Karlsens trykkeri — Tromsø